

ДУХЪТ НА ХРИСТОС И ДУХЪТ НА АНТИХРИСТА

Живеем в последните времена (1Йоан. 2:18), според библейското разбиране на тази дума – т.е в периода след първото Христово пришествие и в очакване на Второто Му пришествие. Най-знаковото събитие, което бележи приближаването на свършека на света, безспорно ще бъде появата на антихрист.

Библейски пророчества за антихрист

Явяването на антихрист на световната сцена като върховен управник, поставящ себе си над всичко и над всички, е предречено още в Стария Завет. В книгата на прор. Даниил се казва: **„И ще постъпва тоя цар по свое щение, ще се въздигне и възвеличи по-високо от всяко божество, ще вземе да говори хулно за Бога на боговете и ще има успех, докле се не изпълни гневът: защото, което е предопределено, то ще се изпълни. За боговете на бащите си не ще помисли, ни желание на жени, нито дори някакво божество ще уважи, защото ще възвеличи себе си по-горе от всички”** (Дан. 11:36-37). Явяването на антихрист е най-сигурният белег, че Второто пришествие приближава, затова ап. Павел предупреждава християните – **„Никой да ви не прелъсти по никой начин; защото оня ден не ще настъпи, докле първом не дойде отстъплението и се не открие човекът на греха, синът на погибелта”** (2 Сол. 2:3).

Духът на антихриста и неговите прояви

За духа на антихрист говорят още апостолите - **“Деца, последно време е. И както сте слушали, че иде антихрист, и сега са се появили вече много антихристи: от това и познаваме, че е последно време”** (1Йоан. 2:18). Ап. Иоан Богослов, а и останалите апостоли свидетелстват, че още в тяхно време антихристовия дух се е усилил и действа. Той е силата, която по всякакъв начин се противопоставя на Христос и на Неговите последователи. Представката **„анти”** трябва да бъде разбирана двояко – като нещо, което се противи, а едновременно с това и като нещо, което се стреми да подмени същността.

Св. Иоан Богослов ни учи да разпознаваме духа на антихрист: **„По това познавайте Божия Дух (и лъжливия дух); всякой дух, който изповядва, че в плът е дошъл Исус Христос, е от Бога. А всякой дух, който не изповядва, че в плът е дошъл Исус Христос, не е от Бога; това е духът на антихриста, за когото сте слушали, че иде, па и сега е вече в света”** (1 Иоан. 4:2-3). Основа на християнството е вярата, че **„Словото стана плът”** (Иоан. 1:14), затова и духът на антихриста е отрича Боговъплъщението. Ап. Иоан Богослов говори за много антихристи, които са били членове на християнската църква, но в последствие са отпаднали и са станали нейни врагове – **„Те излязоха от нас, но не бяха наши; защото, ако бяха били наши, щяха да останат с нас; но те излязоха, за да стане явно, че не са всички наши”** (1 Иоан. 2:19). Кое друго, ако не духът на антихриста е увлякло тези души, за да ги отклони от Христос и спасението, защото той всякога действа чрез измама, така както и в древност дяволът е постъпил с прародителите. Ап. Иоан Богослов предупреждава християните за постоянната опасност от отпадане - най-вече отпадане от любовта, която е същността на Христовия дух. В древност, както и сега, да изповядваш Христос не означава само да Го признаваш за Господ и да вярваш в Него, но и да бъдеш в пълно единство с Него преди всичко в духа на любов, която е на дело изпълнение на Неговите заповеди. **„По това и познаваме духа на истината и духа на заблудата... защото любовта е от Бога, и всякой, който люби, е роден от Бога и познава Бога ... който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога, и Бог – в него”** (1 Иоан. 4:6-7,16). И до днес силата на християнството, която признават всички негови врагове, се дължи не толкова на изкуството на проповедта, колкото на духа на любов и саможертва, характерна за истинските Христови последователи. Оскъдяването на любовта между християните е един от съществените белези за приближаващия свършек на света, за който говори и Сам Господ Исус Христос - **„понеже беззаконието ще се умножи, у мнозина ще изстинее любовта”** (Мат. 24:12). Липсата на любов води до разделение, защото единството се пази чрез любовта (вж. Еф. 4:1-4). Наближаването края на света се бележи с лавинообразно умножаване броя на християнските деноминации и отпадане от единството на Църквата на много християни в секти, ереси и разколи. Всичко това е предизвестено от ап. Павел: **„В последните времена някои ще остъпят от вярата, като се предават на мамливи духове и бесовски учения”** (1 Тим. 4:1). Духът на антихриста не търпи истината и ѝ се противи по всякакъв начин. Негово оръжие всякога е била измамата, а борбата му

винаги е била срещу Христос и Неговата Църква. Духът на антихрист е този, който управлява света (вж. Еф. 6:12), а светът от край време мрази Христос и Неговите последователи. Сам Христос казва в първосвещеническата Си молитва към Отца: **„Светът ги намрази, защото те не са от света, както и Аз не съм от него”** (Иоан. 17:14). Християните, които обичат света и сърцата им са се прилепили към нещата в него, вече са станали причастни на антихристовия дух. Затова и ап. Иоан Богослов ни увещава: **„Не обичайте света, нито което е в света... защото всичко, що е в света – похотта на плътта, похотта на очите и годостта житейска, не е от Отца, а от тоя свят”** (1 Иоан. 2:15-16). Духът на антихриста преследва всеки, които се покланя на Бог с **„дух и истина”** (Иоан. 4:24). Единствено тази, които **„не са приели любовта на истината за свое спасение”** (2 Сол. 2: 10) ще бъдат заблудени и ще повярват на лъжата на антихрист. Ап. Павел предупреждава християните, че не трябва да имат общение с духа на антихрист, защото служенето на каквито и да е идоли е служение на бесовете – **„не искам да бъдете съобщници на бесовете. Не можете да пиете Господнята чаша и бесовската чаша; не можете да участвате на Господнята трапеза и на бесовската трапеза”** (1 Кор. 10:20-21). У християните не трябва да угасва ревността към църковните събрания, както съветва ап. Павел – **„да се насърчаваме към любов и добри дела, като не напускаме събранието си, както някои имат обичай, а да се подканяме един други, и толкова повече, колкото видите, че приближава денят съдни”**(Евр. 10:24-25).

Явяването на антихриста

Предупрежденията за антихрист не са били излишни нито в зората на християнството, нито в наши дни, защото появата на антихрист няма да бъде внезапна. Богоборческият му дух работи целенасочено от древност до наши дни, но някак скрито и тайно. Едва когато светът се окаже готов за него, **„човекът на греха”** ще се яви публично, за да бъде приет от мнозинството хора, в чиито сърцата вече живее неговият дух. Антихристките настроения, които долавяме днес, постепенно ще се усилят и ще обхванат целия свят и мнозинството от хората. **„Тайната на беззаконието вече действа, само че няма да бъде извършена, докато не се отдръпне оня, който я задържа сега”** (2 Сол. 2:7).

Появата на антихрист на световната сцена е безспорна и за нея се говори съвсем ясно в свещените текстове. Остава открит само въпросът за идентифицирането на тази личност. Ако вече са ни известни проявите на антихристовия дух още от апостолско време, то няма да е трудно да познаем и личността, която ще се окаже негово най-ярко въплъщение. Мнозина са се опитвали да отгатнат името на антихрист, опитвайки се да разчетат числото му – 666. За **прототип на антихрист** е посочван Антиох IV Епифан (живял II в. пр. Христа) – сирийски цар от династията на Селевкидите, нарекъл себе си „Божествено въплъщение” (Theos Epiphanes) и станал известен повече със своята жестокост и ексцентричност, отколкото с военните си успехи. Това дало основание на неговите съвременници съвсем заслужено да му поставят прозвището „Безумния” (Epimenes). През време на своето управление той забранил юдаизма, гонил и преследвал вярващите, като имал дързостта да оскверни с нечиста жертва Иерусалимския храм и да го превърне в „**храм на Юпитер Олимпийски**” (2 Мак. 6:2). Заради неговата нечувана дързост и гордост, той бил свързан с пророчеството на Даниил за появата на онзи „**рог, който имаше очи и уста, що говореха горделиво**” (Дан. 7:20) и да бъде сравняван с антихрист, за който се казва, че ще „**се противи и превъзнася над всичко, що се нарича Бог, или светиня, за да седне като бог в Божия храм, показвайки себе си, че е бог**” (2 Сол. 2:4).

Личността на антихрист ще олицетворява всичко що е против Христос и в негово лице духът на антихриста ще достигне своя апогей. Самото понятие „**антихрист**” показва истинската същност на тази историческа личност – „**противник на Христос**”, който застава едновременно „**срещу**” него и „**вместо**” Него.

Стремежът на дявола да властва и да застане на мястото на Бога е изначален. Неговото желание от край време е човекът да му се поклони като на бог. Посредством чрез различни теории и лъжеучения, той се стреми да изкриви и насочи към самия себе си вложения в човека порив към Твореца. Познат като „**баща на лъжата**” и верен на своя лъжлив дух, дяволът се стреми да посее у човека недоверие към Бога и Неговите заповеди, към Свещеното Писание и събитията описани в него, включително и към пророчествата за свършека на света. Дяволът от край време има работеща стратегия, която ни е добре известна. Имаме примера на случилото се в Едем с нашите прародители - Адам и Ева. Устремът към съвършенство у човека е неугасим, затова и дяволът не си

поставя за цел да го унищожи, но по всякакъв начин се стреми да го изкриви и да го направи гибелен за човека.

Подобно на своя баща – дяволът, така ще действа и антихрист във времето, когато ще се яви пред човечеството. Ще е наивно да смятаме, че той ще се появи като груб материалист, предлагащ ни единствено разкош и благоденствие в този свят. Антихрист, който ще се представи като **„нов и истински месия“** ще се появи като светски владетел и духовен водач, който ще предложи на човечеството измамна духовност. Тя съществува и сега под формата на окултизъм, грубо магьосничество, „научна“ астрология и т.н., но се предполага, че антихрист ще съумее да я осъвършенства и да я възглави. Свидетели сме, че днешното човечество има вече изграден вкус към този вид духовност и лесно ще я възприеме. Като добавим към изкусните слова на антихрист и чудесата, с които ще смайва човешкия род, можем да предположим, че последователите му ще представляват значителна част от хората населяващи земното кълбо. Антихрист ще съумее да привлече множеството с различни прийоми, според очакванията на всеки – на жадуващите политическа свобода ще предложи освобождение, на очакващите мир ще обещае **„мир и безопасност“** (1 Сол. 5:3), на бедните ще обещае благоденствие, а духовно търсещите ще омае с новата си религия. И все пак не трябва да забравяме, че за антихрист най-ценните и желани жертви измежду всички хора ще бъдат онази част от християните, които ще се съблазнят от него. Сигурно ни е чудно как антихрист ще съумее да ги излъже, въпреки предупрежденията на старозаветните и новозаветни пророчества? Какво може да им предложи антихрист, с което да ги изкуси? Всичко без Христос. Антихрист може да предложи единствено фалшива духовност, измамни чудеса, външно благоустройство и ред във всичко, блясък, признание и почести за тези, които жадуват това в сърцата си. И все пак, дори антихрист да успее във всичко да копира Христос, то в едно със сигурност няма да може - да прояви истинската любов и саможертва. Книга Откровение разкрива, че след като измами човечеството, антихрист ще покаже истинския си образ и ще разкрие истинската си същност на човеконенавистник. От антихрист ще бъдат съблазнени само онези, които са увличани от своите похоти, защото той ще им предложи това, към което те истински се стремят – **„онова, що е в света“**, и върху което се утвърждава световното господство на дявола. Онзи, който не е намразил света, ще **„тегне“** към света и лесно ще стане плячка на дявола. Онзи, който не е обикнал Христа, който не е презрял всичко заради Него, който обича майка, баща, брат, сестра... и т.н. повече от Бога, той

няма се окаже достоен на Христос и ще стане пленник на Неговия враг, като така ще се окаже завинаги изгубен за вечния живот.

Нека не правим грешката да мислим, че антихрист ще бъде изкушение само за духовно нерадивите и увлечените от светски съблазни хора. По ценна жертва за дявола ще бъдат ревностните (но не по разум), в които той ще открие нещо свое, за да ги увлече. Всеки християнин, който не е поставил своята вяра върху твърдите основи на христовото учение, ще бъде победен от антихрист. Защото той ще съумее еднакво ловко да използва както прекомерната ревност по Бога у някои, така и престъпната „топлохладност“ на други. Първите ще съблазни със страшни картини, пророчества, измамни тълкувания на числото 666, като се постараете да ги хвърли в неразумни постъпки и „героични борби“ със светската власт. Целта на всичко това ще бъде да подхрани у „ревнителите“ гордост, за да възмечтаят в себе си, че са „мъченици“ за вярата, а на практика ще ги изтощи в тази борба, като ги направи негодни за истинска съпротива на антихрист. Не на последно място, дяволът ще иска да компрометира Църквата във нейната борба срещу антихрист, като се опита да омаловажи онова, което има да се случи, показвайки християните пред света като неразумни, и така ще се опита да дискредитира Божието слово и Христовата истина. Повече от всичко дяволът ще се стреми да отдели възможно най-много християни от единството с Христовата Църква - единственото място, в което могат да получат спасение, използвайки познатата военна и дипломатическа стратегия „разделяй и владей“. Днес сме свидетели на остри спорове както между християни вътре в Църквата, така и между тези вътре и извън нея. Ако се опитаме да анализираме тази ситуация, няма как да не осъзнаем, че тя не допринася нищо добро, само показва, че колкото и да се гордеят, като защитават теоретичните постановки на вярата, „ревнителите“ й са чужди на Христовия дух.

Използвана литература:

„Антихристът. Човекът на греха от последните времена“, Изд. Тавор, С., 1998.